

Katie Shamaya

DA
RU
MI

Katie Shamaya

DARUMI

DARUMI,

to je příběh o výpravě do hor a setkání s tajuplnou dívkou.

Příběh, ve kterém se prolínají sny s realitou.

Příběh, ve kterém je potřeba mít otevřené srdce
a odvahu budovat své nové Já.

Tento příběh věnuji své lásce Serafiel.

PODĚKOVÁNÍ PATŘÍ:

Patronům projektu Pavlovi a Evče,

dále facebookové stránce Fantasy a webovým stránkám fantasy.cz.wordpress.com.

A především všem, kteří podpořili vydání knihy projektem DARUMI na Startovac.cz, ať už finančně nebo sdílením informací mezi své přátele.

Díky všem, kteří mi byli oporou a podporovali mě v průběhu vzniku této knihy.

Katie Shamaya

O SNECH

Ještě než se pustíš do čtení příběhu, ráda bych ti přiblížila svůj pohled na sny, který zásadně ovlivnil vznik této knihy. Během příběhu se totiž budeš pohybovat na pomezí reality a světa snů.

Sny se zdají každému z nás téměř kdykoli usneme. Nezáleží na tom, zda si uděláme osmihodinový výlet během noci, nebo jen malou vycházku do jiných světů během dne (například po svíčkové se šesti, kdy nejsme schopni ničeho).

Ten, kdo říká, že nemá žádné sny, nemá tak docela pravdu. Zastávám názor, že každý sní stejně tak, jako dýchá. Ve skutečnosti jde o to, že každý z nás má různou schopnost rozpomenout se na svůj sen po probuzení. Zatímco jeden by mohl povídat o nočních dobrodružstvích celý den, druhý si nevzpomene vůbec na nic. A třetí může mít po probuzení zvláštní pocit a ví, že se mu něco zdálo, ale neví co. Zkrátka snová paměť funguje u každého z nás trochu jinak.

Řekla bych, že schopnost pamatovat si sny patří mezi druh talentu, se kterým se jedinec už narodí, anebo se přístup do snové paměti otevře v průběhu života. Pak je tady ještě třetí varianta: Každý den usilovně pracuješ na tom, vzpomenout si, co se ti zdálo a zapisuješ si veškeré útržky a také pocity po probuzení.

Samozřejmě i u snů platí, že zaměříš-li na ně svou pozornost a dáš jim důležitost, budeš si je lépe pamatovat a časem začneš víc chápat jejich smysl. Musí to tak být. To, co trénujeme, to posilujeme. A je jedno, jestli je to fyzický (např. běh) anebo mentální trénink. Bohužel to funguje i naopak. Pokud nejsi obdařen/a snovým

talentem, a přestaneš se na sny soustředit, opadne také schopnost si je vybavit.

Někdo zastává názor, že sny jsou jen jakási změt toho, co jsme zažili přes den. Směs myšlenek a zážitků, které se náhodně pospojují a vytvoří určitý děj. Jinými slovy, že sny jsou jakýsi nepotřebný odpad, který je třeba vynést během spánku, abychom mohli druhý den normálně fungovat.

To je podle mě velký omyl. Sny jsou naší součástí, jsou řečí naší duše a velmi se nás týkají. Ve snech se nám mohou objevovat nej-různější snové symboly, jejichž výklad sice mohou usnadnit snáře (alespoň z počátku), avšak podle mě je důležitější dát na svou intuici. Ta nikdy nezklame.

Možná jsi již slyšel/a (nebo je pro tebe samozřejmé), že každý z nás má kromě fyzického těla také několik dalších, která se liší svou energetickou hustotou. Všechna těla jsou vzájemně propojena a komunikují spolu. Naše fyzické tělo (energeticky nejhustší) používáme pro pohyb ve hmotném světě. (Pro pohyb ve snovém světě používáme tělo snové.)

Snové tělo se dá také chápat jako náš „snový dvojník“, který je přes den pod nadvládou fyzického těla (a racionální mysli) a teprve po usnutí do něj přechází naše vědomí. Tento náš snový dvojník se pak pohybuje ve snovém světě, což vnímáme tak, jako bychom byli ve snu přímo my. Ztotožňujeme se se svým dvojníkem.

Důsledkem propojení fyzického a snového těla pak je, že náš běžný (fyzický) život ovlivňuje snového dvojníka a on zpětně ovlivňuje náš život skrze sny. Tímto způsobem by mělo být možné přenést své zkušenosti do snu a naopak (to je zajímavější). Říká se, že pokud si něco umíme představit nebo se nám o tom zdá, snadněji toho dosáhneme. Sny nám mohou v reálném životě pomáhat upozorněním na některé oblasti či situace, kterým je vhodné vě-

novat zvýšenou pozornost. Také nám mohou přinést řešení zapeklých situací, se kterými se v životě pereme. A nakonec, sny mohou být i zdrojem inspirace. Ne malá část nejslavnějších vědců a umělců byla inspirována k vytvoření jejich děl právě prostřednictvím snů.

Pokud se začneš více zabývat sny, zjistíš, že začneš intenzivněji vnímat také svět kolem sebe. Pokud začneš věnovat snům více pozornosti, budeš zároveň vkládat více pozornosti i do své každodenní činnosti a do svého života.

1. KAPITOLA: KUDY KAM?

Když jsem stoupala do kopce a rozhlížela se, kde bych mohla dnes nocovat, slunce už se pomalu blížilo k obzoru a začalo se šerit. Byla jsem unavená, protože jsem za uplynulých pár dní ušla velký kus cesty. Měla jsem také pořádný hlad. Pomyslela jsem na svou postel, ve které spávám doma, na teplou deku a přívětivé prostředí, ve kterém se cítím v bezpečí. Teď jsem byla někde uprostřed divokých hor, nechráněná a vydaná na pospas osudu.

Máš, co jsi chtěla, řekla jsem si. Cesta do hor byla mým dávným snem. Věděla jsem, že mi chybí ještě mnoho zkušeností, znalostí a také fyzická kondice. Nechtěla jsem však již dále otálet. Cítila jsem obrovské vnitřní nutkání. Jednoho dne jsem si prostě sbalila věci a vyrazila na cestu.

Šla jsem dál a cítila jsem, jak mi ubývají síly. Chtěla jsem jít stále kupředu, ale mé tělo odmítalo spolupracovat. Zastavila jsem se na rozcestí lesní cesty, shodila krosnu ze zad a téměř jsem se sesunula k zemi.

Tak, a co teď, pomyslela jsem si. Byla jsem vyčerpaná. Vytáhla jsem z batohu mapu a rozložila ji před sebe na zem. Snažila jsem se zorientovat a doufala jsem, že mi mapa trochu napoví, jakým směrem se vydat. Bez úspěchu.

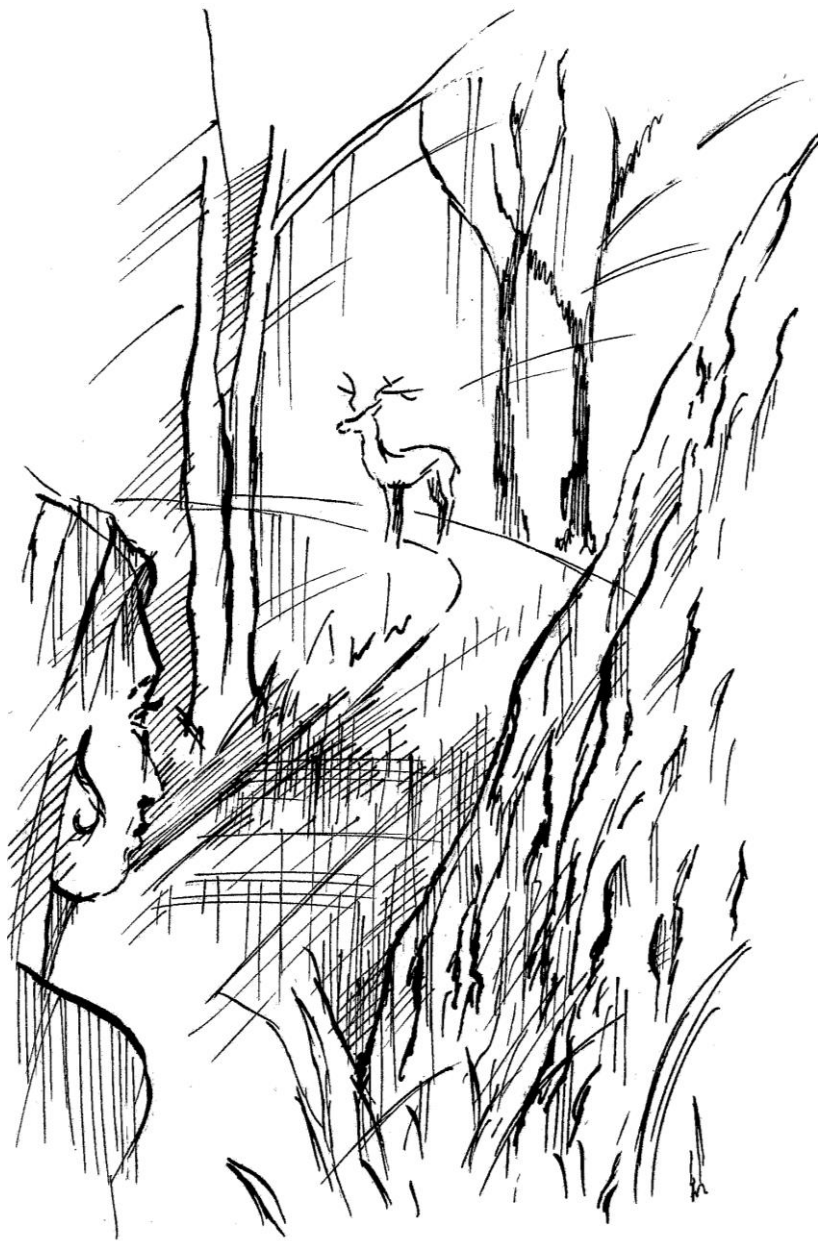
Byla jsem ztracená, úplně sama, uprostřed hor a blížil se večer. To mě děsilo. Tma mi běžně nevádí, ale v horském prostředí mi

přišlo vše kolem živější. Prosila jsem nahoru o pomoc, ať mi uká-
žou cestu.

Prosím o znamení, které mě vyvede z tohoto místa, modlila jsem se v duchu uprostřed té lesní křižovatky. Začínal se zvedat vítr a já jsem pocítila na své tváři, že se rychle ochlazuje. Zabalila jsem se do teplé mikiny a dala si kapuci na hlavu. Slyšela jsem hřmění kdesi v dáli. Seděla jsem na batohu a snažila se načerpat trošku sil. Soustředila jsem pohled před sebe, a v duchu nepřestá-
vala prosit o pomoc.

Pozorovala jsem kameny na cestě před sebou. Byly s ubývajícím světlem méně a méně rozeznatelné jeden od druhého, až nakonec splynuly v jednotnou plochu. Najednou se blýsklo. Světlo z nebe mi osvítilo cestu a já jsem před sebou spatřila zvíře. Lekla jsem se, a v tu chvíli jako by mě někdo zmrazil. Cítila jsem strach a zároveň hlubokou úctu.

Zvíře vypadalo jako laň, ale mělo obrovské parohy. Bylo celé bílé a vystupovalo ze tmy. Stálo pár kroků přede mnou a dívalo se na mě. Nemohla jsem z něj spustit oči. Pamatuji si ten pohled. Z očí zvířete vyzařoval klid a já jsem se přestávala bát. Jako by mě vybízelo. Pak se otočilo a vydalo se jednou ze tří cest na rozcestí. Ještě jsem se ani nevzpamatovala z údivu, kde se vlastně vzalo, popadla jsem batoh a následovala toho tajuplného bílého tvora. Připadalo mi, že sním, a jen jsem se nechala vést.

Po chvíli cesty lesem se můj bílý průvodce zastavil a jako bych v hlavě slyšela jeho hlas:

„Dál už musíš jít sama.“ A pak se ztratil ve tmě.

Děkuji ti, vyslovila jsem v duchu. Rozhlížela jsem se kolem, a ačkoli byla tma, věděla jsem, že stojím na kraji otevřeného prostranství. Snažila jsem se rozpoznat cestu a skály kolem sebe.

Tak kudy teď, ptala jsem se sama sebe. Byla jsem stále bezradná, ale cítila jsem příliv zvláštní energie. Jako by mi bílý průvodce dodal sílu a odvahu. Bouřka byla čím dál blíž a intenzita hromů sílila. Blýsklo se znovu a já jsem na krátký okamžik spatřila na horizontu před sebou nějaké stavení. Trošku jsem ožila. Měla jsem určitou naději, že nebudu dnes v noci vydána na pospas divočině a nepříznivému horskému počasí.

2. KAPITOLA: POSTAVA V KÁPI

Vyrazila jsem kupředu. Čím víc jsem se blížila, tím silněji v mé hlavě začala vyvstávat myšlenka, co když je to jen nějaká neobydlená zřícenina. Snažila jsem se však myslet pozitivně a tuhle variantu si radši ani nepřipouštět. Udržovala jsem směr. Bouřka se rychle blížila a začínalo pršet. Když jsem stoupala do kopce, místy byl kolem cesty jen prudký sráz dolů. Šla jsem pomalu a opatrně, protože mokré kameny začaly klouzat.

Už mi zbývalo překonat jen malé převýšení. Jak jsem se blížila ke stavení, slyšela jsem psí štěkot. Poprvé jsem dostala trochu strach, ale také jsem pocítila radost. Protože to znamenalo, že je stavení skutečně obydlené a já budu mít kde spát.

S pár dalšími kroky jsem dosáhla vrcholu hory a blížila se po hřebeni ke svému cíli. Spustil se prudký déšť a já jsem byla během chvilky úplně promočená.

Dorazila jsem na místo celá udýchaná. Zaklepala jsem na staré dřevěné dveře a čekala. Tlouklo mi srdce. Uslyšela jsem psí štěkot a dveře se s vrznutím otevřely. Ze tmy vyšla tmavá postava. Rozeznala jsem, že má na sobě kápi, která jí sahala do poloviny obličeje.

„Co tu chceš?“ řekla tak drsným tónem, že jsem se roztrásla strachem, který jsem nikdy předtím nepocítila. S hrůzou v očích jsem viděla, že drží v ruce obrovský nůž a míří s ním přímo na mě. Zrychlil se mi dech. Ustoupila jsem o pár kroků dozadu. Stála jsem na prudkém dešti a cítila, jak mi po tváři stékají proudy vody.

„Já, já... hledám místo, kde bych mohla dnes v noci přespát,“ snažila jsem se odpovědět srozumitelně. Nedokážu odhadnout, jak

dlouho jsme stály proti sobě a dívaly se na sebe. Měla jsem pocit, že je to žena. Pak mi beze slova pokynula hlavou, abych šla dovnitř.

Na roztřesených nohou a s batohem na zádech jsem pomalu vešla do tmy. Vešla dovnitř hned za mnou a zabouchla vchodové dveře. Stála jsem v nějaké kamenné chodbě, kterou ozařoval proužek světla z vedlejší místnosti. Žena otevřela dveře dokořán a společně jsme vešly dovnitř.